

SORTIRÀ DEL CALAIX? pàg 3
La creació d'una xarxa de tramvia al Vallès, un projecte aturat del tot

CERDANYOLA pàg 10
L'escriptor Martí Gironell serà el cap de cartell del cicle 'Més que lletres'

líniavallès ^{10 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Abril 2023 · Núm. 114 · liniavalles.cat

Cerdanyola tindrà el centre de dades més gran de Catalunya

Es construirà al Parc de l'Alba i el promou una multinacional nord-americana que hi invertirà 300 milions pàg 10

Foto: Ajuntament de Barberà

Projecte d'èxit

Barberà combat l'absentisme escolar amb horts i jardineria pàg 14

BÀSQUET pàg 20
Orois: "Portaré sempre al cor aquell Cerdanyola liderat per Laura Méndez"

RIPOLLET pàgs 16
El municipi crea un pla per a la transició energètica

A FONTS pàgs 12 i 13
Quan l'estratègia política passa per la guerra judicial

DEFENSA PERSONAL
MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [SALA FITNESS INCLUIDA 1H PARKING GRATUITA]

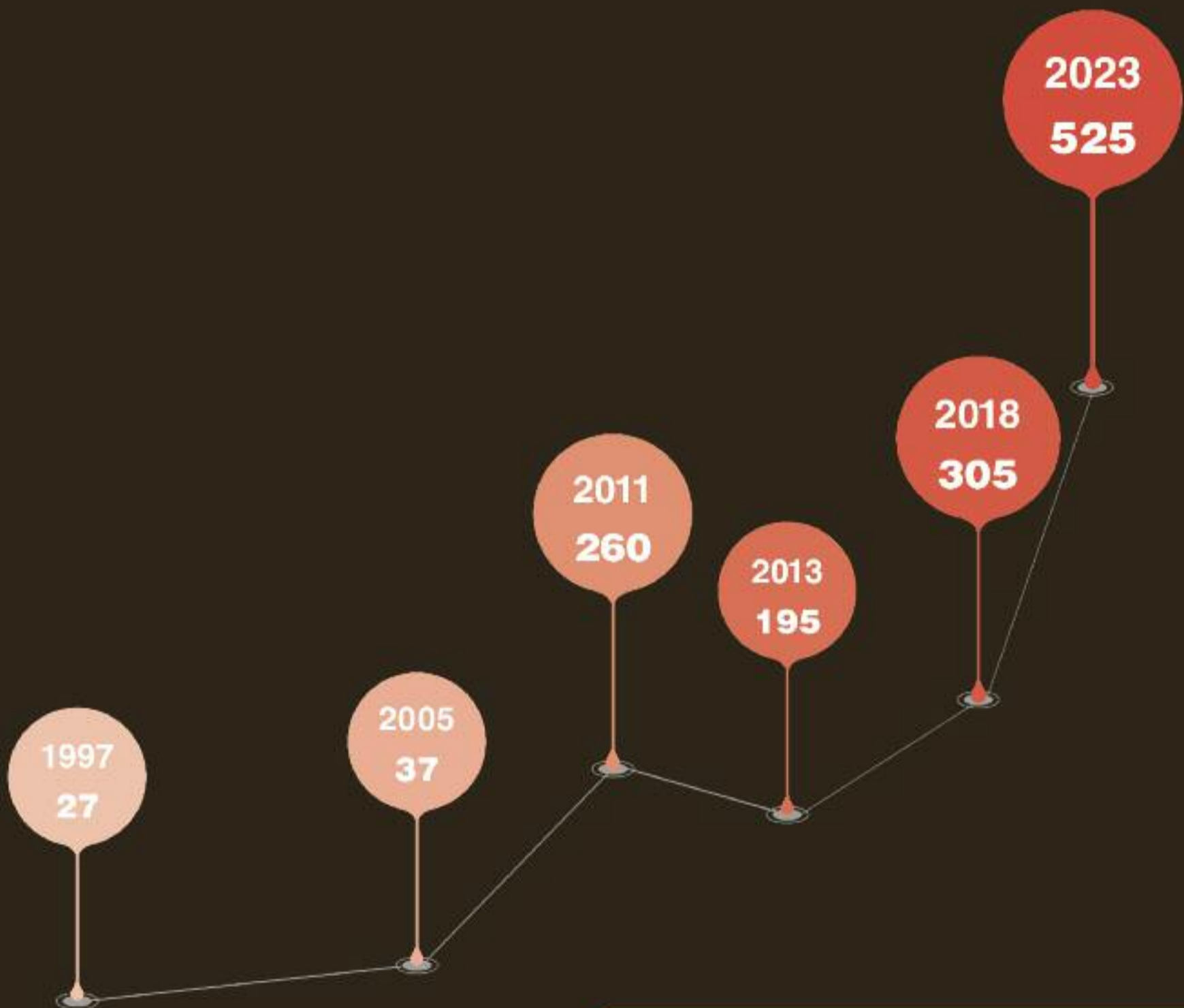

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic

*“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”*

Més de 520 mitjans associats
www.amic.media

Un somni impossible?

» Fa més de 20 anys es va plantejar la creació d'una xarxa de tramvia a la comarca, el TramVallès
 » Avui dia el projecte està aturat, tot i que la Plataforma pel Transport Públic insisteix a desencallar-lo

Olga García
VALLÈS

Era l'any 2002 quan la paraula TramVallès se sentia per primera vegada en el marc del Pla Director d'Infraestructures 2001-2010 de l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM). Una proposta que llançava la Plataforma pel Transport Públic (PTP) i que feia referència a un estudi de tramvia entre Ripollet, Cerdanyola, el Centre Direccional i la Universitat Autònoma, però que va quedar en no res. Almenys fins que el 2006 la PTP la va recuperar i la va tornar a posar sobre la taula en les al·legacions al Pla d'Infraestructures del Transport de Catalunya 2006-2026. En aquest cas, ampliant la línia fins a Badia, Barberà, Sabadell i Terrassa, i posteriorment fins a Sant Cugat, Rubí i Montcada i Reixac, amb l'objectiu de cobrir els trams amb més demanda de la comarca.

Diversos partits com Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i Convergència i Unió van donar suport a la proposta, i també associacions de veïns i ajuntaments. De fet, el 2009 la PTP va arribar a reunir-se amb el secretari de Mobilitat de la Generalitat, Manel Nadal, per explicar-li la proposta, i a principis del 2010 es va licitar l'estudi del projecte. En concret, d'un tram de deu quilòmetres del TramVallès, entre Montcada i la UAB, passant per Ripollet i Cerdanyola.

Aquest pas, però, "no va portar enlloc", segons diu al *Línia* Marc Taulats, delegat de la PTP al Vallès. "Això i res és el mateix, perquè un estudi d'aquesta mena no és cap declaració d'intencions, només serveix per veure la viabilitat del projecte", explica. De fet, des de llavors no s'ha tornat a saber res més

Imatge d'arxiu del tramvia de Barcelona. Foto: Tram Barcelona

del TramVallès, ja que no va tirar endavant ni aquest tram de deu quilòmetres ni la xarxa de tramvia completa que reivindicava la PTP, de 52 quilòmetres. "Ara mateix està aturat i, tot i que hem anat traient el tema en diverses ocasions, no ens han fet gaire cas", lamenta Taulats, que alhora recorda que avui dia encara no hi ha estudi informatiu, que seria el pas previ a l'execució del projecte.

MÉS TRANSPORT PÚBLIC

Tot i tractar-se d'un projecte encallat, el delegat de la PTP posa sobre la taula la necessitat de reprendre'l per millorar la xarxa de transport públic a la comarca. "Tenim problemes de mobilitat transversal i, a més, ens movem molt", diu. Segons la darrera Enquesta de Mobilitat de l'ATM, entre el Vallès Occidental i Barcelona hi ha uns 377.000 viatges diaris, la majoria dels quals es fan en transport públic. Però els des-

plaçaments interns entre municipis de la comarca encara són més, ja que suposen el 85% dels desplaçaments diaris totals, i aquests, en canvi, es fan principalment en vehicle privat. "Això

"A la comarca tenim una oferta ínfima de transport públic i en necessitem més"

demonstra que dins de la comarca tenim una oferta ínfima de transport públic i que en necessitem més", lamenta Taulats.

Precisament per solucionar aquesta mancança naixia el projecte del TramVallès. "La nostra idea era aprofitar les estacions de Rodalies i ferrocarril per ampliar les connexions entre municipis", diu el vallesà. Per exemple, entre ciutats com Sant Cugat i Ripollet,

entre les quals hi ha "molt mala connexió", detalla el delegat. "Però molts consideren que per fer el TramVallès cal una obra faraònica i de gran dificultat a causa de la densitat de població i de la quantitat de polígons que hi ha, i pensen que no valdrà la pena una despesa tan gran per a la demanda que tindrà", afegeix.

Per aquest motiu, Taulats avança que des de la PTP estan pensant a llançar un projecte d'autobusos "ràpids i eficients", que cobreixin les mancances de mobilitat interurbana que hi ha. "Si els omplim i demostrem que hi ha una demanda real per moure's entre municipis, després podrem traspasar aquest projecte al tramvia i tindrem més motius per continuar insistint en la creació del TramVallès", assegura.

EL FUTUR DEL TRAMVALLÈS

Tot i que el Departament de Territori de la Generalitat no ha res-

post les preguntes que li ha traslladat aquest mitjà sobre si continua havent-hi voluntat de tirar endavant aquest projecte o no, a l'ATM sembla que encara el tenen present.

I és que, el 2020, l'ATM va aprovar el Pla Director d'Infraestructures 2021-2030, que inclou la creació del tram de deu quilòmetres que es va treure a licitació el 2010. Segons aquest pla, podria aprovar-se la seva construcció l'any 2029.

Segons Taulats, "és positiu que aquest tram estigui planificat". "Ara bé, això no vol dir que es faci, perquè hi ha un munt de projectes que es planifiquen i que no s'acaben executant mai", afegeix. Per això, assegura que caldrà anar seguint el projecte per veure si acaba sent o no una realitat. "Si això es fes, després seria més fàcil continuar reivindicant la xarxa sencera del TramVallès", conclou Taulats.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniavallès** a Telegram

La lupa

La valentia de les dones

per Frédérique Brion, activista de la PAH

Foto: ACN

Després d'aquest assenyalat mes de març i de la celebració del 8M, no podem no retre homenatge a tantes dones el nom de les quals quedarà en l'anonimat per sempre, però la seva lluita és decisiva i determinant: una fisura en el dispositiu de globalització capitalista.

Les seves cares tenen el color de diferents continents, són joves o ancianes, mares de família o solteres, estudiants, treballadores, pensionistes... Impetuoses i sagaces, tímides o audaces, són plurals i, no obstant això, totes tenen en comú aquesta voluntat feroç d'acabar amb la injustícia, la que pateixen elles, però també, i sobretot, la que pateixen els seus companys i companyes. Treuen temps d'on sigui, anant a assemblees, reunions, formacions... No importa si fa fred, plou o crema el sol. Són aquí a primera hora del dia, on se'ls ha citat, sovint amb els seus infants a coll, per defensar una família. Altres aporten un suport logístic, tasques administratives, traduccions, correccions, comptabilitat, organització, feina a les xarxes socials, en premsa, redactant informes, elaborant estratègies, dinamitzant assemblees...

L'ajuda ve, de vegades, d'un altre continent, via internet. Tan profunds són els laços creats com perenne el sentiment de pertinença al grup. Altres presten ajuda a les persones enfrontades als meandres de l'administració o acudeixen en suport de negociacions complexes: són la mà estesa, el suport anhelat per no caure. Donen part del seu temps lliure, donen el millor d'elles mateixes. Són militants, són activistes.

Tenen aquesta cosa especial: els seus ulls brillen quan s'aconsegueix un èxit, els seus ulls ploren quan no hi ha tanta sort, però superen la ràbia i la impotència a la recerca de la paraula que consola, l'abraçada que reconforta. Són afectuoses, són amables perquè coneixen el valor d'allò que donen, malgrat o gràcies a circumstàncies personals, moltes vegades terriblement adverses. S'inscriuen en la gran tradició de dones que van lluitar per un ideal, unes possibilitats

Les samarretes verdes sembren esperances en els quatre punts cardinals del país

que semblaven inassolibles. Van trepitjar els carrers sense descans a la recerca del milió de signatures que es transformaria en una llei que canviaria radicalment les perspectives de milers de famílies.

Matilde Muñoz, de la FRAP i Unió popular de dones, evocava en una recent entrevista el seu activisme els anys seixanta: "En aquella època van començar els desnonaments i érem les dones les que ens posàvem davant de casa quan arribava la policia, paràvem els desnonaments amb els nostres cosos". Avui i aquí, aquestes dignes descendents no dubten tampoc a posar el seu cos com a última de-

fensa d'una llar en perill enfront de les actuacions amb mà dura de la Brimo.

Entranyables i commovedores són aquestes samarretes verdes que sembren esperances en els quatre punts cardinals del país. Perquè sí, aquestes dones vestides de verd són dones de la PAH. La seva lluita diària és aconseguir un habitatge digne per a totes les persones i posar fi a l'atrocitat dels desnonaments. Un pols de titans contra el poder financer que ha transformat l'habitatge en un producte d'especulació i en oposició als lobbies immobiliaris que s'han apoderat del mercat.

Enguany la PAH de Barcelona celebra el seu centèsim aniversari i s'enorgulleix de superar els 1.000 desnonaments aturats, milers de lloguers socials signats i una llei que empara les famílies vulnerables.

La seva legitimitat és la seva força. Aquestes dones compromeses, pacifistes i organitzades contribueixen a transformar els dispositius del poder amb un nou discurs, una nova visió: "SÍ QUE ES POT". Fa falta molt coratge, molta determinació i tenacitat a l'hora de defensar, avui, aquest dret fonamental inscrit en la Constitució –i, no obstant això, tan maltractat que és el dret a un sostre...–.

Fidels a una causa que els sembla justa, són "la noblesa de la democràcia", que deia Malraux.

Aquest tribut és per a elles, anònimes lluitadores, i com no, per a tots els homes que comparteixen aquesta lluita.

Aquí es piula

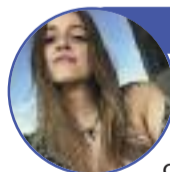

El Twitter en paper

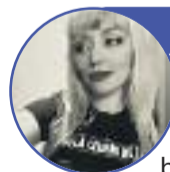
@martarovira

Avui [11-4-2023] fa 30 anys que Guillem Agulló va ser assassinat a mans d'un grup de feixistes. Avui també fa 30 anys que ningú ha pagat el preu d'aquell crim. Injustícia i impunitat. No oblidem ni perdonem! Fem d'aquest país una terra lliure d'odi i de defensa dels drets humans.

@gmaemejota

Hoy [10-4-2023] veréis un desfile de hipocresía con periodistas y políticos diciendo lo bueno que era Fernando Sánchez Dragó y *blablabla*. La realidad es que va directo al infierno por fascista y por pederasta: presumía de acostarse con niñas de 13 años. Hoy el mundo es un lugar mejor.

@albasidera

Des d'Itàlia, l'entesa Sánchez-Meloni i les bones paraules del socialista cap a la postfeixista han tingut un impacte fortament negatiu. Ha destarotat l'esquerra que el prenia de referent davant l'extrema dreta, ha servit per blanquejar-la encara més i ha entusiasmat els feixistes.

@quadern_tactil

Que aixequi la mà qui no hagi pujat mai amb els col·legues a la piazzale Michelangelo de Florència o al Sacré-Coeur de París per beure's una *litrone*, picar uns Cheetos i fumar *canutos* amb la ciutat als peus mentre sona Betagarri al mòbil. Tots som turistes d'algun lloc.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 12346-2013

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Panattoni

El promotor d'espais logístics Panattoni construirà al Parc de l'Alba de Cerdanyola el Centre de Processament de Dades més gran de Catalunya. Les instal·lacions començaran a construir-se a finals d'aquest any a l'avinguda de la Ciència.

pàgina 10

Aj. de Barberà

L'Ajuntament de Barberà ha estat premiat pel projecte OrientaGarden, que busca prevenir l'absentisme escolar promovent setmanalment activitats relacionades amb la cura de les plantes i dels espais enjardinats dels centres.

pàgina 14

Aj. de Ripollet

L'Ajuntament de Ripollet ha impulsat un Pla de Transició Energètica per fer la ciutat més verda i sostenible. Les accions estan enfocades cap a la mobilitat elèctrica, l'ús d'energies renovables i l'eficiència energètica.

pàgina 16

El + llegit

líniavallès.cat

- 1 Adeu al Bar Hockey, el local de referència del jovent de Cerdanyola
- 2 Condemnats sis mossos per agredir dos joves a Cerdanyola el 2016
- 3 A presó un home acusat d'intentar retenir un menor a Cerdanyola per fer-li una fel·lació
- 4 El Parc de l'Alba de Cerdanyola tindrà el Centre de Dades més gran de Catalunya
- 5 El Govern aprova el pla nacional per erradicar l'amiant abans del 2032

Safata d'entrada

La feina feta

per Pere Pubill (ERC Barberà)

Foto: ACN

És molt habitual que els partits que han treballat a remolc de les circumstàncies acabin posant-se medalles de les coses que s'han fet a la ciutat, malgrat que fins i tot alguna d'aquestes "coses" no hagin vingut de propostes seves.

Aquest també és el cas de Barberà del Vallès, on podem veure que tothom "ha fet" la passarel·la del Baricentro, ha solucionat els problemes de la ciutat i, encara pitjor, algunes formacions encara tenen la barra de dir que hi ha coses a millorar i a fer perquè tot és un desastre. No tenen memòria les que diuen aquestes barbaritats, encara més quan han estat governant i no han solucionat cap d'aquests problemes que tenim ara i que també teníem fa anys.

Però no tothom es dedica a posar-se medalles de les coses

que han fet els altres. Esquerra Republicana a Barberà del Vallès en som un exemple. Per tal que us feu una idea de la feina feta en aquests darrers quatre anys, només cal repassar les dades. Tenint en compte que som la tercera força política del consistori, hem presentat més mocions que cap altre partit (37) i amb molta diferència respecte de la segona força política (9). Hem fet més de 500 reunions, la majoria amb entitats, veïns i veïnes i diferents col·lectius de Barberà. Hem treballat molt per millorar els pressupostos municipals, a les ordenances

fiscals i al pacte de reconstrucció de la ciutat en plena pandèmia de la covid, aportant més de 100 propostes, de les quals algunes han acabat fent-se realitat, com les mascaretes per a tothom, els xecs regal (anomenats *Vals x tu*), la doble consergeria a les escoles i moltes més que han ajudat a millorar la qualitat de vida dels nostres veïns i veïnes.

Per això, quan s'acosten les eleccions, recordeu que treballar no és fer un tuit criticant la resta o posant-se medalles per la feina feta per altres. Treballar és el que fem nosaltres, abans, ara i sempre.

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#AcordDeClaredat

#TaxisPirata

#EmpatAZero

@vpartal: Aragonès insisteix en l'acord de claredat malgrat tenir en contra el Parlament. Presenta un projecte vague i sense concrecions, per estar-ne discutint un any.

@agenciaacn: Interior inspecciona prop de 600 vehicles a l'entorn de l'aeroport i denuncia 90 taxis 'pirata' des de principis d'any. Elena sosté que els controls "donen resultats".

@andreuginola: L'únic motiu per seguir veient el Barça és que l'estimo, ni un puto motiu més em donen. Sempre amb el Barça, però nois, parlem-ne una mica.

Cracs i catacracs al futbol infantil

per Víctor Porres

Com si ingressessis en una misteriosa secta secreta, quan ets pare se t'obre tot un món ocult a la simple vista dels mortals sense descendència. I no em refereixo només a la versatilitat de les tovallolletes humides –que també–, sinó al dolor que pots arribar a sentir en músculs que no eres conscient que tenies o el mal que causa veure partir el teu fill, encara que sigui intentant obrir la tapa del iogurt.

El teu fill cau a terra i a tu et fa mal el cos sencer. Ell plora i tu sents com se t'asseca l'ànima. T'enganya i et preguntes qui de la família de la teva parella li deu haver ensenyat a mentir. Suspèn un examen i t'imagines mantenint-lo tota la vida perquè és massa soca i mai arribarà a tenir una feina digna. I així tot.

Llavors, quan creus que l'acaparadora motxilla de la paternitat no admet més inseguretats, l'apuntes a jugar a futbol confiant que així ell espavilarà i tu podràs descansar una estona i, de sobte, aprens una nova lliçó parental: si el nivell de joc del teu fill està per sota de la mitjana, ja pots anar contractant un bon psicòleg perquè venen corbes.

Els personatges més cabrons d'*El senyor de les mosques* et semblaran *Teletubbies* comparats amb alguns companys d'equip del teu fill si aquest no està fi passant-la, xutant a porteria o tallant l'atac dels rivals. I tot es converteix en un cercle viciós en el qual el teu fill encara té més desencerts perquè l'incomoda la pressió dels companys, i l'equip actua com si ell no estigués al camp o fent-li evident, un cop més, les seves mancances com solen dir-ho els nens: xisclant i sense gaires pal·liatius.

I, quan arribes a aquest punt, et preguntes: "Què està fallant, a part del meu fill enviant la pilota a la graderia quan apunta a porteria?" Perquè, d'acord, la genètica és la que és i segurament el meu fill ho tindrà complicat per fitxar, ja no pel Barça, sinó ni tan sols per la Unió Esportiva de la Palma de Cervelló, però on ha anat a parar l'esperit d'equip, la solidaritat i l'a-

prementatge en valors? Ens omplim la boca parlant de *team building* a la feina i d'educació per projectes a l'escola, però després uns xiquets agafen una pilota i passem del bonisme a competir en una mena de *Mad Max* a vida o mort.

D'acord que els nens han d'aprendre a gestionar les emocions i ser conscients de les seves limitacions en determinats àmbits de la vida, però no podem pretendre que la mateixa criatura que rep a l'escola una educació endolcida com si visqués a la ciutat de Haribo, després, a l'hora de practicar un esport, aprengui a apanyar-se sol com un petit Tarzan enmig de la selva, a base d'anar adquirint *skills* entre garrotada i garrotada.

reforçant les pràctiques positives i tallant d'arrel qual-sevol jugada antiesportiva, a més de parar els peus als espectadors que, en lloc d'animar els jugadors, els critiquen o els insulten, com va passar fa poc en un partit d'infantils a Sant Andreu, quan un home ja peludet de 49 anys va cridar "mono" a un jugador negre de 12 anys.

Per la seva banda, l'entrenador o tutor esportiu hauria de combinar disciplina amb comprensió, fomentant especialment el joc en equip, fent que la pilota rodi entre les cames de tots els jugadors, i no ideant alineacions resultatistes i sistemes de joc al servei dels golejadors. La figura del preparador, per tot el que representa de cara als xavals, que són enormement suggestionables, pot esdevenir un magnífic model formant-los en tots els sentits: estratègia, tàctica i picardia, però també companyonia, empatia i *fair play*.

Possiblement, un dels problemes que hi ha amb alguns entrenadors de futbol infantil és que són persones molt joves que, per sort, han superat les proclames dels *místers* d'abans –"que no passi la pilota, però, si passa, que no passi el jugador"–, però, per contra, els falta caràcter i experiència. Tenen molta tècnica, però poca psicologia a l'hora d'identificar i corregir conductes discriminatòries o diferenciar entre passió i obsessió pel joc. I, al camp, en lloc d'esperonar l'equip i protestar les errades dels àrbitres, es passen el partit amb les mans a la butxaca, mirant de reüll el mòbil i xiuxiuejant com C. Tangana al jugador que els queda més a prop.

Sort dels pares motivats que graven les jugades i utilitzen el mòbil com a VAR. Perquè els pares som polivalents –com les tovallolletes humides– i, al futbol, fem alhora de representants, patrocinadors, coaches, conductors, massatgistes, jutges de línia i *hooligans*. I, fins i tot, n'hi ha que actuen com a *influencers* als grups de WhatsApp, fent punts per si el Gerard Piqué es treu de la màniga una Kings League Junior.

Foto: Pexels

Al futbol infantil hi ha molta pressió, no només dins del camp, sinó també a les grades i a casa, possiblement perquè estem idolatrant en excés als "Messis" de la vida i deixem a les fosques qualsevol altre nivell de joc que quedi sota la categoria de crac. Massa sovint es veuen al final dels partits bons jugadors que consideren que no han estat a l'altura plorant com si els haguessin robat la Nintendo i pares hiperventilats escridassant els nens com si s'estiguessin jugant la final de la Champions.

El tutor de joc hauria de fer honor al seu títol i, a més d'aplicar el reglament, caldria que estigués atent als excessos dins i fora del camp, contribuint a conscienciar en el valor de l'esport més enllà dels resultats,

Les millors perles

Un dromedari a la Jonquera. No és un títol d'una pel·lícula de dubtosa qualitat, és un fet que va tenir lloc fa uns dies, quan l'animal es va escapar d'una finca del Pertús juntament amb diversos bous i va provocar un accident a l'N-2.

Set agents de la Policia Nacional protagonitzen una **Sbaralla en un bar del Born. Tal com ha avançat RAC1, els policies anaven beguts i estaven molt molestos perquè els cambrers parlaven italià i ells es pensaven que era català.**

Tots tenim un calaix on hi ha objectes dels quals ens hauríem d'haver desfet fa temps. En el cas d'una dona barcelonina, l'objecte en qüestió era una bomba: una granada del seu difunt marit que la policia va haver de desactivar.

Un vídeo del dalai-lama fent un petó als llavis a un nen i demanant-li que li llepi la llengua ha esgarriat el món sencer. Després del rebombori, el líder espiritual s'ha disculpat. Sembla que cap religió se'n salva.

Maria Asmarat/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Manuel
S.V. Beuter

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

La clau

L'edatisme

per Pedro Jesús Fernández

Foto: Pexels

Encara que aquesta paraula, encunyada el 1968 pel psiquiatre nord-americà Robert Butler i utilitzada per definir i visibilitzar la discriminació que pateixen les persones d'edat avançada, no l'he trobat a cap diccionari, és un terme molt utilitzat actualment, ja que es refereix als estereotips, prejudicis i discriminacions contra les persones grans, la qual cosa afecta de forma negativa la salut d'aquest col·lectiu.

La crisi del coronavirus ha tingut una forta repercussió en les persones grans. L'elevat nombre de morts és impactant: 35.174 persones han mort per la covid a les residències, un 30% del total de morts a l'Estat espanyol.

Si bé són moltes les denúncies presentades i és forta la demanda d'una investigació sobre el que va passar a la majoria de residències, especialment a les privades concertades, encara pendent de resposta, tothom sap que es van vulnerar la dignitat i els drets de les persones grans internades en aquests centres assistencials a causa del tracte vexatori i de la manca d'atenció que van rebre la majoria, possiblement per falta de personal qualificat i de directrius de les autoritats.

És cert que el paradigma més conegut ha estat el de la Comunitat de Madrid. No és d'estranyar, si tenim en compte el menyspreu i l'abandonament dels serveis públics per part de l'estratolària presidenta Isabel Díaz Ayuso (PP), molt interessada i preocupada per enfortir els serveis privats amb diners públics.

La pandèmia ha posat en evidència i d'actualitat l'edatisme existent, i ens interpel·la sobre un aspecte molt important: el valor que donem a la vellesa en la nostra societat, tenint en compte que no és un col·lectiu homogeni, fràgil o dependent, encara que hi hagi qui el consideri així.

Una coneguda escriptora afirma que si anomenem avis les persones grans les estem despersonalitzant, ja que les estem uniformitzant. Totes les persones tenim un nom, i és així, amb el nostre nom, com se'ns ha d'anomenar.

Espanya se situa entre els cinc països més llargs del món. Una de cada cinc persones té més de 65 anys, i el 3,5% tenen més de 85 anys. El 2021, l'esperança de

vida a Espanya va ser de 83,1 anys: 85,8 anys per a les dones i 80,2 anys per als homes, i la tendència ascendent és clara.

Fa 30 anys, el 1991, l'esperança de vida de les dones espanyoles era de 80,5 anys i la dels homes de 75,5 anys. Aquests cinc anys guanyats a la vida són, principalment, anys amb bona salut. S'ha endarrerit l'edat d'inici de discapacitat i vivim menys anys en situacions de dependència.

Segons dades de l'INE, el 19% de la població espanyola té 65 anys o més. Això són una mica més de nou milions de persones, de les quals més de cinc milions són dones i només quatre són homes.

Actualment, tractem les persones grans en funció de la seva edat i a partir d'aquí ens relacionem amb elles, i en la majoria dels casos ho fem amb una actitud paternalista.

Encara que l'edat només és una dada, com diria Yolanda Díaz, ministra de Treball i Economia Social i vicepresidenta segona del govern central, aquesta discriminació i menyspreu afecta més les dones, sobretot perquè elles són més llargues.

Mentre que els homes maduren, les dones envellixen. Quin disbarat!

Per això hem d'aprendre a respectar la diversitat i la llibertat de tots i cada un dels grups de població, ja que està comprovat que la discriminació per motius d'edat té conseqüències greus per a la salut, el benestar i els drets humans de totes les persones.

Hem de valorar com un dels assoliments més importants de la nostra societat la possibilitat de viure més temps. Una vida llarga ha de ser considerada un recurs valuós del qual totes les persones ens podem beneficiar i gaudir.

Per aconseguir-ho, cal donar valor a la vellesa, erradicant l'edatisme i els estereotips que homogeneïtzen i discriminen les persones grans, i potenciar un bon envelliment, amb bones condicions de vida i de salut i garantint la inclusió i la participació social, així com unes bones cures i uns tractes dignes fins al final de les nostres vides. Tot això ha de ser una responsabilitat de tothom per garantir i respectar el dret a viure amb dignitat.

“

Hem d'aprendre a respectar la diversitat i la llibertat de tots i cada un dels grups de població, ja que està comprovat que la discriminació per motius d'edat té conseqüències greus per a la salut, el benestar i els drets humans de totes les persones

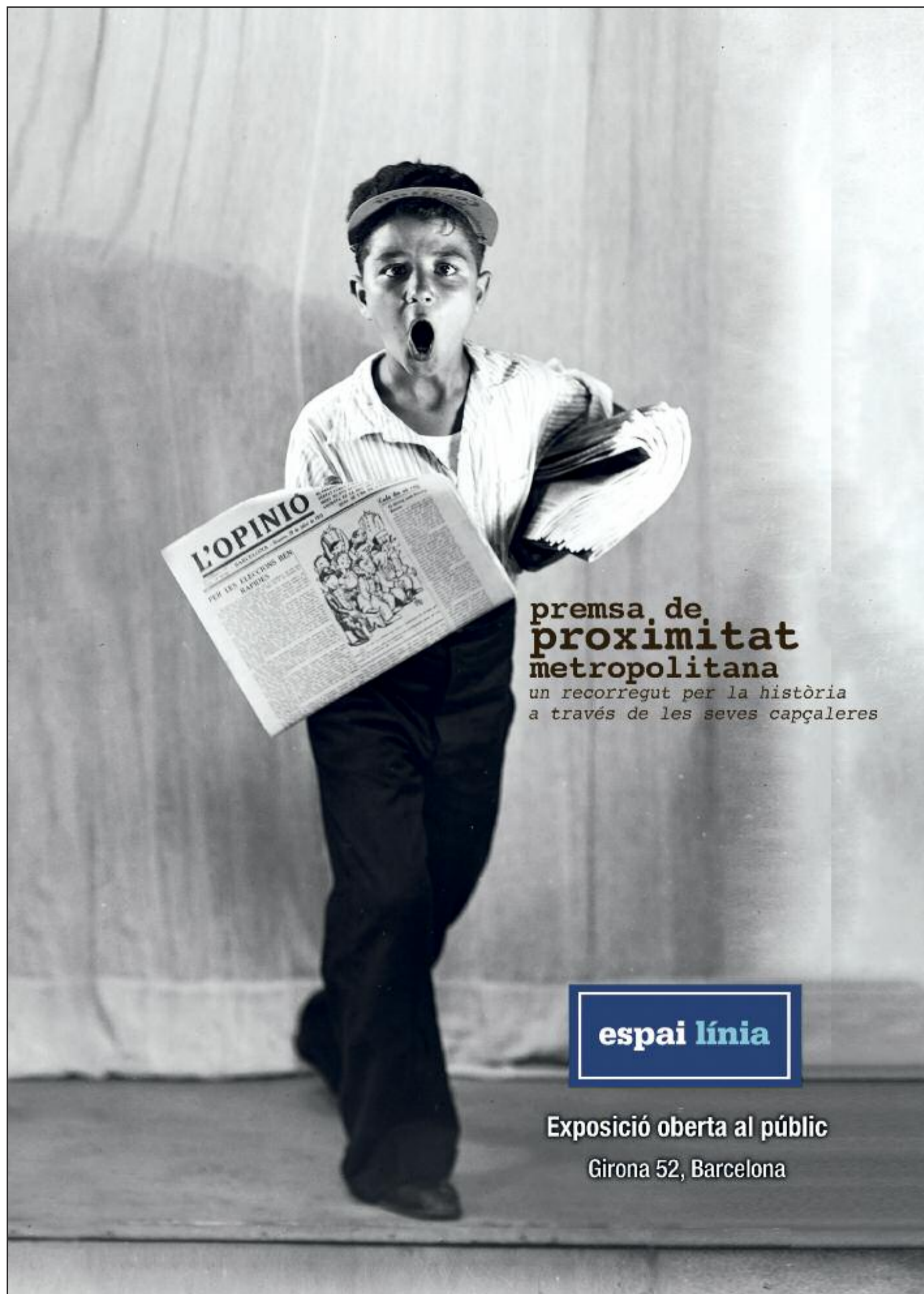
”

Flaixos

@Jessicadelmoral: Paelles per a 1 ja. Soc al Delta sola i l'única opció que tinc és preguntar al desconegut de la taula del costat si ell també vol arròs de cranc blau.

@Modgi: Això passa quan demanes perdó un dia per una cosa per la qual no t'havies de disculpar. A partir de llavors, exigiran que demanis perdó sempre, per tot, a qualsevol.

@twilightkid: Treballar en un diari té coses surrealistes com que el mateix dia hagi d'escriure l'obituari de Sánchez Dragó i entrevistar Tarantino. Dilluns de Pasqua inoblidable.

premsa de
proximitat
metropolitana
*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

Un videojoc per detectar casos d'assetjament escolar ha guanyat la primera edició del Cerdanyola Talent Factory, un programa destinat a fomentar la cultura emprenedora entre els alumnes de secundària de la ciutat.

El Parc de l'Alba tindrà el centre de dades més gran del país

ECONOMIA ▶ El promotor d'espais logístics Panattoni construirà al Parc de l'Alba de Cerdanyola el centre de processament de dades més gran de Catalunya. La multinacional nord-americana s'instal·larà en uns terrenys de 68.000 metres quadrats pels quals pagarà 30 milions d'euros.

Les instal·lacions començaran a construir-se a finals d'aquest any a l'avinguda de la Ciència, on ja hi ha ubicades empreses com Natura Bissé, Stradivarius, Sener i La Caixa, entre d'altres. Una zona especialment atractiva en tenir accés directe a l'AP-7 i en estar a tocar d'edificis i equipaments destinats a la recerca i la innovació com el Sincrotró Alba, el Parc Científic i Tecnològic i la Universitat Autònoma de Barcelona.

Pel que fa a la inversió total estimada per al desenvolupament del projecte serà de 300 milions d'euros. El disseny i construcció del centre aniran a càrrec de l'empresa Quark.

En blau, els terrenys que ocuparà el Centre de Dades. Foto: ACN

EN EL MARC DEL PDU

Aquest pas està emmarcat en el Pla Director Urbanístic (PDU) del Centre Direccional, que va permetre que a finals de l'any passat es comencessin a comercialitzar els espais verds d'aquesta zona destinats a la instal·lació de diverses empreses. I és que cal recordar que aquest pla busca la creació d'un nou

barri entre Cerdanyola i Sant Cugat, que comptarà amb 5.000 habitatges, equipaments i empreses. En aquest sentit, el Consorci del Parc de l'Alba, que és l'encarregat de promoure el desenvolupament d'aquesta zona, està gestionant actualment, a través de l'Incasòl, la venda d'unes 60 hectàrees de sòl per a l'activitat econòmica i residencial.

El programa 'Més que lletres' omple la ciutat de literatura

CULTURA ▶ Com ja és habitual, amb l'arribada de la primavera la literatura agafa protagonisme a Cerdanyola. I és que des del 21 de març s'està tirant endavant el programa d'activitats 'Més que lletres', que s'allargarà fins al 23 d'abril, diada de Sant Jordi.

Les presentacions de llibres d'autors locals com Raül Córdoba, Raúl Romero, Carme Cabús i Isidre Grau, han estat algunes de les activitats més destacades fetes fins ara, juntament amb el Cafè amb lletres especial del 23 de març, que acollia una conversa-recital amb la cerdanyolenca Sònia Moya i la Mireia

Calafell. Encara que la sessió del 20 d'abril amb el Martí Gironell serà un dels punts més forts del programa, ja que presentarà *El fabricant de records*, llibre guardonat amb el premi Prudenci Bertrana 2022.

D'altra banda, en el marc d'aquest programa també s'han programat clubs de lectura, hores del conte i sobretot una diada de Sant Jordi plena de literatura. I és que a banda de les parades de llibres habituals, hi haurà tallers, un micro obert per fer recomanacions lectores i lectures, i un concert de 'Rumbesia', que barreja rumba i poesia.

Martí Gironell, en una imatge d'arxiu. Foto: Marina López/ACN

No hi donis més voltes.

Millors assegurances a millors preus a Fénix Directo

TERCERS
des de
200€

Citroën DS4 1.6 VTI 120 Design SP 120CV.
Preu anual orientatiu amb bonificació.

Truca al
902 44 76 44

FÉNIX DIRECTO

Segur que sí

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta (individual)

33€ Set cuina (5 persones)

20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (5€ IVA ínc.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Alt. client 900 104 971 donatius@cruzroja.es. Pol. Prot. dades: www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

En la guerra judicial, una de les armes és portar l'enemic polític davant la justícia mitjançant la via penal. Foto: Departament de Justícia

La història de com la justícia s'ha convertit en una arma política comença lluny de casa nostra i ja té més de mitja dècada. Concretament, ho fa a Llatinoamèrica els anys 70. En plena guerra freda, els Estats Units van promoció nombroses dictadures militars per enderrocar governs d'inspiració socialista a tot el continent. Eren els anys del món bipolar, i la que amb la caiguda del mur de Berlín seria la primera potència mundial no volia tenir, al que anomenava el seu "pati del darrere", cap país proper a la Unió Soviètica. El 1991, l'URSS es desintegrava i el món en tensió desapareixia. Els EUA havien guanyat i no tenien la necessitat d'imposar la seva doctrina arreu. O potser no va ser així?

A partir del segle XXI, segons algunes veus, com la del jurista José Antonio Martín Pallín, la primera potència mundial va començar a fer servir altres estratègies, com la guerra judicial: "Com és conegut, es tracta d'una enginyosa creació dels serveis d'intel·ligència dels Estats Units amb el propòsit de substituir la seva política tradicional de cops militars per la utilització del dret com a arma per enderrocar i fins i tot empresonar polítics". El cas més paradigmàtic d'aquest modus operandi va ser al Brasil, on el 2017 el jutge Sergio Moro va condemnar Lula da Silva a més de 9 anys de presó per corrupció. El que un any després seria ministre de Justícia del president d'extrema dreta Jair Bolsonaro ha estat denunciat per la seva relació amb els Estats Units, on es va formar com a jutge, i per imputar falsament Lula da Silva per impedir la seva reelecció el 2018. A més, el procés va anar acompanyat d'una forta intoxicació mediàtica.

Sigui com sigui, aquestes tàctiques que mesclen judicialització de la política i desinformació s'han reproduït en altres països de l'Amèrica Llatina i són cada vegada més freqüents a casa nostra. Ho hem vist durant el procés independentista, però també a la política municipal.

EL CAS BARCELONA

Podem afirmar que hi ha una relació directa entre aquelles tàctiques americanes i la judicialització de la política local? L'exregidor de Barcelona en Comú, doctor en Arquitectura i autor del llibre *Lawfare urbano. Ofensiva judicial contra la Barcelona de Ada Colau*, Josep Maria Montaner, considera que és difícil de dir. "No m'atreuria a assenyalar que hi hagi vasos comunicants entre el fenomen a Llatinoamèrica i el que passa aquí. Simplement crec que s'ha vist aquesta tàctica com un recurs nou i, en el cas concret de Barcelona, la utilització de la via judicial per frenar transformacions ha estat clara", apunta.

"Sobretot en els quatre últims anys s'han multiplicat les accions judicials contra l'Ajuntament", de-

Política i justícia: una relació tòxica

L'anomenada guerra judicial va néixer lluny de les nostres fronteres. Tot i això, actualment és una estratègia política que s'ha consolidat i que podem trobar també en l'àmbit local. Resseguim alguns dels casos més notoris que han tingut lloc a la regió metropolitana en els darrers anys.

talla. En total, en el darrer mandat, Colau i els seus regidors han rebut 15 querelles penals interposades per fons d'inversió, empreses privades o grups de pressió privats en els temes més controvertits que l'alcaldessa ha posat sobre la taula, és a dir, turisme, habitatge o remunicipalització de l'aigua. "Els lobbies, que ja no poden incidir com ho feien abans en el poder municipal, intenten paralitzar l'acció de govern per la via penal i també amb demandes contencioses ad-

ministratives", considera Montaner. "A l'Ajuntament, els mateixos funcionaris estan saturats i desesperats per la quantitat de casos que els arriben", afegeix.

Val a dir que, normalment, quan hi ha un desacord amb la gestió d'un ajuntament s'utilitza la via contenciosa administrativa, que és la que dirimeix els conflictes amb l'administració. La via penal es reserva per a casos en els quals es busca que les persones imputades paguin una pena

que pot acabar sent de presó. Per això, resulta sorprenent que aquesta segona via s'hagi convertit en un recurs habitual.

Per al president de l'Observatori DESC i doctor en Dret, Marc Aparicio, hi ha "un augment desmesurat de denúncies". "S'utilitzen per boicotejar i bloquejar l'acció política, i la majoria tenen una base jurídica gairebé inexistente", afirma. De fet, 9 de les 15 demandes penals al govern municipal ja han estat arxivades.

Alhora, Aparicio explica que aquesta estratègia necessita la maquinària mediàtica per funcionar. Les anomenades *fake news* amplifiquen demandes i, per això, el nombre de denúncies penals ha augmentat, ja que a diferència de les administratives, que es resolen sovint per escrit, aquestes obliguen el polític a anar físicament als jutjats. "Així els denunciants aconsegueixen la foto que volen", afirma Aparicio. Com apunta Montaner, això fa que "la

Onze denúncies

● El cas del Prat de Llobregat és, potser, el millor exemple metropolità per explicar com la justícia i la política constitueixen, de vegades, una relació tòxica. En aquest municipi, Ciutadans ha presentat durant el darrer mandat 11 denúncies penals. A més, ha fet un nombre de peticions d'informació a l'Ajuntament quasi inquantificable. El que segons Jordi López, regidor de la formació i promotor de les denúncies, és una mesura per "acabar amb l'amiguisme", des de fonts municipals es veu com una guerra judicial en tota regla. "Fa servir aquesta tàctica

López en més 27.500 euros només durant l'any 2022.

L'opinió del regidor és als antípodes. "Quan vam entrar a l'Ajuntament vam veure coses estranyes i, de fet, el jutge considera que hi ha hagut greus irregularitats, però no un delicte penal", diu. Per a ell, la gran quantitat de denúncies que el seu grup ha posat "no és cap guerra judicial".

"Tinc la consciència molt tranquil·la... Hem avisat moltes vegades", afirma.

Sigui una estratègia o una fiscalització del poder legítima, el cert és que qui pateix els estralls de la judi-

El cas del Prat del Llobregat del darrer mandat és un clar exemple de com la política i la justícia no són sempre bones companyes de viatge

ca per paralitzar l'activitat de l'Ajuntament", diuen des del consistori. "L'estratègia implica denunciar-ho tot amb l'objectiu d'aconseguir un titular a la premsa, encara que després les denúncies s'acabin arxivant", afegixen. De fet, la majoria de querelles no han tingut recorregut.

Les mateixes fonts municipals assenyalen que aquesta estratègia hauria de considerar-se una forma de corrupció, perquè té un cost per als ajuntaments. "Es gasten recursos públics en contractació d'advocats i en temps perdut pels funcionaris", remarquen. De fet, quantifiquen la despesa en advocats especialitzats per contestar els requeriments de Jordi

cialització de la política són els treballadors del consistori. Tot i que ja s'ha jubilat, Manuel Palenzuela va viure de prop el cas. Ell era cap de la secció de personal del Prat fa dos anys i recorda com les peticions d'informació eren constants. "Atendre-les és el que toca, òbviament, però en el cas d'aquest regidor en rebíem cada setmana una o dues", explica. Això feia que la seva feina i la del seu equip es tornés impossible. "Hi havia molta tensió i estrès, i vam arribar a pensar que volia fer col·lapsar l'Ajuntament", rememora. "Arribes a tenir por d'haver fet alguna cosa malament, però nosaltres sempre vam tenir molta cura", conclou.

ciudadania, quan veu que un polític ha estat imputat, desconfii de les institucions".

EL CASTRIAS

Potser un dels casos més emblemàtics de guerra judicial és el que va patir Xavier Trias. "Les primeres mostres d'aquest fenomen van arribar amb la persecució de l'independentisme", afirma algú tan poc sospitosos de simpatitzar amb el partit de Trias com Montaner. L'exalcalde de Barcelona va ser acusat, en un informe policial del 2014 –poc abans de la consulta del 9N i de les eleccions municipals–, de tenir uns 13 milions d'euros a Andorra en un banc suís. El diari *El Mundo* va trucar-li un dia abans de publicar la notícia i ell va assegurar que es tractava d'una informació falsa, i que si sortia a la llum, denunciaria el mitjà.

"Les mentides eren tan grosses que el compte no corresponia amb el de cap banc suís i el número de compte que deien que jo tenia al Banc de Santander també era fals", recorda l'actual candidat a l'alcaldia de Barcelona en declaracions a *Línia*. "Em vaig moure bé i el banc va publicar una informació dient que tot era mentida", recorda. Finalment, la Fiscalia Anticorrupció li va donar la raó i

va arxivar la demanda, però quan rememora aquella guerra bruta, que en aquest cas es va iniciar des del Ministeri de l'Interior espanyol, es mostra decebut. "Encara ara em costa imaginar que persones amb les quals havia tingut una relació afectuosa, com Jorge Fernández Díaz o el president Mariano Rajoy, siguin capaces de fer aquesta operació per acabar amb l'independentisme", considera.

Tot i que diu que allò no el va afectar personalment, assenyalava que en l'àmbit polític la informació el va desgastar. "Vaig perdre unes eleccions, però no només per aquest cas, sinó també perquè Convergència va decidir fer-se l'harakiri", conclou.

EL CAS DE L'AIGUA

La guerra judicial no només es produeix a Barcelona, sinó que afecta diversos municipis metropolitans que es plantegen remunicipalitzar l'aigua. "És indubtable que des de fa sis o set anys, Aigües de Barcelona ha creat una estratègia de litigi permanent per evitar perdre el monopoli de les concessions", afirma Lluís Basteiro, de l'Associació de Municipis i entitats per l'Aigua Pública (AMAP). "Qualsevol intent d'aquesta mena, però també una

Amb les querelles penals, els denunciants aconseguixen la foto que volen, perquè aquesta via obliga l'imputat a anar a declarar als jutjats

Xavier Trias: "Em costa imaginar que persones amb les quals havia tingut una relació afectuosa, com Fernández Díaz, siguin capaces de fer una operació així"

pujada de tarifes o peticions d'informació que l'AMB ha fet a l'empresa, acaba als tribunals contenciosos administratius", diu. Segons el seu parer, l'objectiu és desgastar els ajuntaments, alguns dels quals, per la seva dimensió, no tenen recursos per afrontar el cost que suposa un enfrontament als tribunals, i així fer que en l'imaginari polític la remunicipalització s'entomí com una cosa gairebé impossible.

En aquest sentit, Aparicio afirma que per engegar una guerra judicial "calen recursos, i són les grans empreses qui els tenen". Per altra banda, segons relata Basteiro, "ha estat sobretot amb l'arribada del nou govern municipal a Barcelona i d'ençà que l'AMB ha intensificat el seu rol de regulador que Aigües de Barcelona ha entrat en una lògica de judicialització constant".

EL CAS DE MOLLET

Però fins i tot en la política més quotidiana hi ha exemples de com la justícia pot enfangar-ho tot. Aquest és el cas de Mollet del Vallès, on durant gairebé mitja dècada l'alcaldia Josep Monràs, del PSC, i el líder de l'oposició Oriol López, d'ERC, van embarcar-se en un serial judicial que ha acabat amb els dos absolts.

El 2018, López va ser citat a declarar per calúmnies i injúries contra l'Ajuntament i l'alcaldia. El regidor havia afirmat que hi havia indicis de delictes en dues adjudicacions urbanístiques impulsades pel govern socialista: una que negava a una mesquita establir-se al centre de la ciutat i una altra en què el consistori cedia uns terrenys a Decathlon. Alhora, López qualificava d'obscures les actuacions i considerava que el segon cas responia a un "intercanvi de favors". Prèviament, però, el 2016, ERC havia portat als tribunals Monràs i el consistori pel cas de la mesquita.

"El meu va ser un judici polític. Es volia callar i destruir l'oposició amb la connivència de la Fiscalia", diu López anys després. Tanmateix, en la sentència judicial absoluta s'afirma que en les declaracions del regidor preval la llibertat d'expressió. Ara, encara que ell afirma que ha normalitzat la relació amb Monràs, el cert és que, com demostra aquest cas, la guerra judicial acostuma a no conduir enlloc.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Aquest Sant Jordi comptarà amb una programació especial que s'allargarà des del 20 fins al 25 d'abril. Comptarà amb el tradicional mercat de roses i llibres, tallers infantils, clubs de lectura i espectacles, entre altres.

La jardineria, una eina per combatre l'absentisme escolar

EDUCACIÓ ▶ La motivació és una de les aptituds més importants en l'educació, ja que, sense ella, l'absentisme i l'abandonament escolar prematur augmenten. Així ho assegura a *Línia Vallès* el regidor d'Educació Daniel González. Per això, tots els instituts de Barberà ofereixen als joves menys motivats un projecte que busca prevenir aquest fenomen a través de la cura de les plantes: 'OrientaGarden - Cultivem el nostre institut per generar oportunitats'.

Aquest naixia el curs 2020-21 de la mà del Consell Municipal d'Educació. "Vam veure que a partir de 1r d'ESO la motivació baixava i vam decidir impulsar un taller de jardineria amb un professional, que es fa un cop a la setmana durant una hora i mitja", explica González. Segons el regidor, cada institut el tira endavant a la seva manera, ja sigui amb la creació d'un hort o el manteniment dels espais enjardinats. Però, sigui com sigui, "tots els centres estan tan encantats que demanen ampliar les hores perquè el dia que

OrientaGarden a l'institut-escola Can Llobet. Foto: Ajuntament

toca aquesta activitat no hi ha absentisme", detalla González.

D'altra banda, els alumnes que participen en la iniciativa també la valoren positivament. "Ens agrada perquè estem en contacte amb la natura" i "està molt bé perquè aprenem moltes coses pràctiques i perquè estem fora de l'aula", són algunes de les valoracions que fan els joves en un vídeo de l'Ajuntament, on es mostren motivats amb el projecte. Encara que, segons González,

"la principal motivació neix de les bones valoracions que els fan els companys, ja que gràcies a ells les escoles estan més maques". "Això els dona la motivació que a l'aula no tenen, on reben l'etiqueta de mals estudiants", afegeix.

Per tot això, l'OrientaGarden ha estat premiat en el Concurs de Bones Pràctiques Municipals, organitzat pel Ministeri d'Educació. Segons detallen des de l'Ajuntament, ha estat l'únic projecte català premiat.

Barberà celebra una nova edició de l'Aplec del Pa

SOCIETAT ▶ El tradicional Aplec del Pa ha celebrat una altra edició. Es feia el 10 d'abril, coincidint amb el Dilluns de Pasqua. La jornada va aplegar centenars de veïns i diverses entitats que van participar en l'esdeveniment.

L'Aplec va començar amb una cercavila pels carrers del barri de la Romànica a càrrec de la Colla de Geganters i Grallers de Barberà, l'Associació Ara i Sempre i la Colla Bastonera La Romànica. Després, l'església de la Romànica va acollir la tradicional missa i posteriorment es va fer el ball

d'espases i les danses populars a la plaça del Mil·lenari. Tot plegat per donar pas al moment més important de la jornada, que és la benedicció i el repartiment dels 4.000 panets beneïts entre la ciutadania. Després d'això, hi va haver una ballada de sardanes.

Paral·lelament a l'Aplec, al voltant del Centre Cívic de Ca n'Amiguet es van organitzar jocs infantils, un espectacle familiar, un taller de mones de Pasqua, un concert de cant coral amb Units pel Cant, i una visita guiada a l'església de La Romànica.

Moment del repartiment dels pans beneïts. Foto: Ajuntament

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

Política | Decidim renova la majoria de la llista

L'alcalde José María Osuna, la primera tinenta d'alcalde, Pilar Castillejo i els regidors Sergio Linares, Fran Sánchez i Reyes Muñoz no repetiran a les llistes per poder "continuar fent feina transformadora", detallen des del partit.

Ripollet crea un pla d'accions per a la transició energètica

ENERGIA ▶ Ripollet vol ser un municipi més sostenible i responsable amb el planeta. Per això, ha tirat endavant el Pla de Transició Energètica, un document que marca tres línies d'actuació a desenvolupar durant els pròxims anys a la ciutat.

La primera està relacionada amb l'ús de les energies renovables. "Tenim molt de potencial per generar energia verda, amb moltes cobertes d'equipaments disponibles", deia la tinenta d'alcaldia, Pilar Castillejo, en la presentació del pla. Per això, avançava que la intenció de l'Ajuntament és instal·lar plaques solar a sis espais municipals, per fer-los autosuficients.

D'altra banda, la segona línia d'actuació té a veure amb la mobilitat verda. En aquest sentit, el consistori mostrava la seva aposta clara pels vehicles elèctrics, implementant-los en diversos serveis municipals com el de neteja o la policia, i instal·lant més punts de recàrrega. Mentre que en relació amb el tercer punt del

Imatge de la presentació del pla. Foto: Ajuntament

pla, l'eficiència energètica, Txell Caler, regidora de Desenvolupament Econòmic, explicava que es continuarà treballant amb les empreses per veure "com es pot millorar l'eficiència energètica" i també renovant l'enllumenat, amb la intenció que es puguin "substituir més d'un miler de punts de llum per LED".

Segons detallen des de l'Ajuntament, aquest conjunt d'accions suposen una inversió de més de 3 milions d'euros. "Caldrà

buscar subvencions d'altres administracions", avancen des del consistori. Encara que en aquesta línia, la responsable de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic de la Generalitat, Mireia Boya, que va assistir a la presentació, ja va donar suport al pla i va destacar que "Ripollet és un municipi especial i pioner en temes de transició energètica". "No hi ha tantes ciutats que s'hagin pres tan seriosament lluitar contra el canvi climàtic i la reducció d'emissions", conclouia.

Reforma a Ca la Cristina: de casa familiar a casal de barri

EQUIPAMENTS ▶ La casa centenària de Ca la Cristina la construïa l'any 1904 l'avi de Cristina Casas, l'última propietària de l'habitatge. Al principi es va instal·lar una merceria a la planta baixa de la casa amb la qual la família es guanyava la vida, però amb el pas dels anys les noves generacions van decidir marxar fora de la ciutat i l'habitatge va quedar com una finca d'estiueig, fins que l'Ajuntament la va comprar el 2019.

Des de llavors, la casa es manté com si no hagués passat el temps. Hi ha estris antics de cuina, ampolles de colònia, productes que es venien a la merceria, l'antic forn on la família coïa el seu

propi pa, part del mobiliari... Però tot això té els dies comptats perquè l'edifici serà el futur casal del barri de Tiana-Pont Vell.

Segons informen des del consistori, Ca la Cristina conservarà la seva estructura original, mantenint la distribució interior de la casa, que es museïtzarà. Mentre que, d'altra banda, es construirà un nou edifici al pati destinat a les activitats de les entitats i associacions del barri, que connectarà amb l'edifici antic a través d'una passera de fusta. Tot plegat, per "posar en valor" aquest espai emblemàtic i, a la vegada, permetre que els veïns li treguin profit, conclouen des de l'Ajuntament.

Ca la Cristina. Foto: Ajuntament

Centre Residencial Gent Gran

BALLESOL
Centros Residenciales 3ª Edad
★★★★★

- ☆ Atenció mèdica i infermeria
- ☆ Control dietètic i alimentari
- ☆ Habitacions individuals i dobles
- ☆ Apartaments per a persones vàlides
- ☆ Recuperacions postoperatòries
- ☆ Estadades temporals i permanents

Ballesol BARBERÀ DEL VALLÈS
C/. Abat Oliva, 24 - Barberà del Vallès

VISITI'NS, prèvia cita, i l'informarem

Servei integral i personalitzat amb la millor qualitat

INFO I RESERVES:

www.ballesol.es

93 747 90 49

Madel

I trobada de pàdel benèfic

Unitat Salut Mental mamà-bebé

A benefici de

Organitza **FUNDACIÓN MARCET**
Instal·lació **MEILAND**

06/05/2023
De 9h a 18h

- Preu inscripció: 25€
Els beneficis obtinguts aniran destinats a aquesta unitat
- Data final d'inscripció: 23/04/2023
- Mètode d'inscripció:
Welcome pack saludable

Bancs i armes: binomi polèmic

» El Centre Delàs denuncia que 44 bancs han invertit en les grans empreses que fabriquen armes
 » “Si ets client d’aquests bancs, tens una certa responsabilitat en el negoci de la guerra”, diu l’entitat

Albert Alexandre
VALLÈS

Quan mirem les notícies i veiem imatges de guerra en països remots, ens pot arribar a semblar que les morts, les bombes, les massacres, els desplaçaments o les violacions de drets humans es produeixen molt lluny del nostre sofà. Quan veiem com moren persones que fugen dels seus països al mar Mediterrani o a les fronteres de Ceuta o Melilla, també ens pot semblar que no hi tenim res a veure.

Malgrat això, la majoria de persones que llegeixin aquestes línies tenen, d’alguna manera, certa relació amb la violència que apareix a les pantalles. Com? Doncs amb un simple gest: posant diners en certs bancs.

Així ho explica la darrera investigació del Centre Delàs elaborada per Gemma Amorós i Edu Aragón, en la qual es determina quines entitats amb seu a l’Estat espanyol financen empreses d’armes encarregades de militaritzar les fronteres d’Europa.

Segons aquesta investigació, entre els anys 2020 i 2022, 44 entitats bancàries han invertit uns 13.000 milions d’euros per convertir Europa en una fortalesa. L’equivalent a una quarta part de tot el pressupost anual de la Generalitat destinat a Airbus, Boeing, Honeywell International, General Dynamics, Thales, Leonardo, Safran, Grupo Eulen, Accenture, Atos, Indra i Elbit Systems.

Els bancs que més crèdits faciliten a les companyies d’armes són el Banc Santander i el BBVA, amb més de 4.500 milions d’euros cadascun. Els segueixen la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI), amb 4.000 milions, Cai-

La invasió d’Ucraïna per part de Rússia ha provocat una de les guerres més importants del segle XXI. Foto: ACN

xaBank, amb 170 milions, el Banc Sabadell, amb prop de 90 milions, Ibercaja, amb una mica més de 50, EDM Group, amb quasi 20, la Caixa d’Enginyers, amb 14, Kutxabank, amb 10, i Bankinter, amb 7.

La inversió en seguretat per fer les fronteres “més impenetrables” respon, en paraules de l’informe del Centre Delàs, a una “tendència de controlar cada cop més les persones que entren i surten” d’Europa. Així mateix, la majoria de migrants que marxen dels seus països “per causes diverses relacionades amb conflictes socials i armats”, quan arriben als límits d’Europa es troben amb “una fortalesa que torna a vulnerar els seus drets i els revictimitza”, afirmen des del col·lectiu antimilitarista. Alhora, n’hi ha molts que “perden la vida en el trànsit per diversos pa-

isos fins a arribar a les nostres fronteres, alguns als mateixos passos fronterers quan intenten travessar-los, i molts d’ells moren al mar Mediterrani, davant la passivitat i negligència dels països de la Unió Europea”, afegeixen.

MÉS ENLLÀ DEL MEDITERRANI

La implicació en la guerra dels bancs espanyols, però, no acaba a la frontera. De fet, les inversions per evitar que qui fuig del seu país entri a Europa són una petita part de tots els crèdits que s’entreguen a la indústria bèl·lica. Això és el que determina el projecte Banca Armada, que impulsa el mateix Centre Delàs juntament amb set organitzacions i en el qual els clients d’un banc poden veure si la seva entitat inverteix en armament.

La iniciativa té com a objectiu determinar en quin grau es-

tan implicats en la fabricació d’armes els bancs dels quals som clients. Una altra vegada hi trobem noms similars als esmentats abans. “El BBVA i el Banc Santander estan entre els principals bancs del món pel que fa al finançament de la indústria armamentística”, explica Gemma Amorós en declaracions al Línia.

El Banc Santander, per exemple, inverteix en 15 empreses armamentístiques que es dediquen a fabricar armes nuclears, míssils no nuclears, avions, helicòpters, submarins, vaixells de guerra, armes lleugeres, electrònica militar o bales. El BBVA, per la seva banda, inverteix en 13 empreses d’armes, i CaixaBank ho fa en dues.

De fet, en una altra investigació del Centre Delàs del 2021, s’apuntava que el BBVA, el Banc Santander, el SEPI, CaixaBank, el

Banc Sabadell o el Banc Mediolanum estarien finançant empreses que envien armament a la guerra del Iemen. Aquest fet és encara més preocupant, ja que aquest conflicte va ser definit per l’ACNUR com “la pitjor catàstrofe humanitària del planeta”. A més, alguns d’aquests bancs, com el Santander, durant la guerra del Iemen van invertir en companyies que actualment estan venent armes a la guerra d’Ucraïna. És el cas de Thales.

Podem afirmar, doncs, que qui té comptes en aquestes entitats està finançant la indústria de les armes? Gemma Amorós vol separar una cosa de l’altra. “No podem dir que els teus diners serveixin per matar, però sí que és cert que, si ets client d’un d’aquests bancs, tens una certa responsabilitat en la continuació del negoci de la guerra”, sentència.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Ψ

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

152.900

lectors metropolitanans

usuaris únics del 01/03 al 31/03 del 2023

grup comunicació21

liniaxarxa.cat

el diari
metropolità

SORTEIG

Esmorzar buffet

+ 1,30h d'Spa

per a 2 persones

HOTEL
BLANCAFORT
SPA TERMAL

línia

@liniaxarxa

Escaneja per veure les bases i participar-hi

Els perquès de Xavi Orois

» L'extècnic del CBF Cerdanyola és el cap de la secció masculina del centre de PDP del Vallès Oriental
 » "Mai els dono totes les solucions als jugadors i jugadores; vull que tinguin capacitat crítica", diu

Toni Delgado
CERDANYOLA

"Mai els dono totes les solucions als jugadors i jugadores. Quan muntem un exercici, els faig preguntes perquè esbrinin per què l'estem fent i, sobretot, perquè l'entenguin. Vull que tinguin prou capacitat crítica i recursos per prendre bones decisions. Més enllà del talent, el treball o les aptituds físiques, la intel·ligència és la que marca la diferència a la pista", exposa Xavi Orois (Barcelona, 1973), entrenador de l'infantil Preferent femení del Joventut Club Badalona i cap de la secció masculina del centre del Programa de Detecció i Perfeccionament (PDP) del Vallès Oriental, de la Federació Catalana de Basquetbol.

Per al molletà, que és director de l'àrea de restauració de l'Hotel Catalonia Plaza, la base per dirigir grups humans és el respecte. "Necessites mà esquerra, perquè no li pots parlar igual a tothom, i predicar amb l'exemple. En el cas del bàsquet, em preparo al límit els entrenaments, i vull també el màxim compromís per part de l'equip", defensa Orois.

Etern formador, li preocupa el resultatisme instal·lat a la societat i a molts clubs. El fet de guanyar tant sí com no sense importar el procés ni el creixement. "A la Peña ho tenim clar. Si no et saltes passos en l'aprenentatge, pagues uns peatges al principi, però, a la llarga, l'esportista aprèn i creix molt més. Pots perdre algun

partit perquè, per exemple, no has explicat encara com es fa ni com es defensa un bloqueig directe perquè veus que hi ha altres prioritats abans", enraona Orois, un gran defensor de la qualitat del temps invertit. "No crec en aturar un entrenament cada dos minuts fent correccions perquè al final es perd el ritme i el camí. Cal corregir, és clar, però no tota l'estona. Els errors et conviden a preparar noves pràctiques", amplia.

Als centres de PDP que la Federació té arreu del territori es treballa molt el gest tècnic o la tècnica individual, aspectes per als quals a molts clubs "generalment" els falta temps. Al centre, Orois és l'encarregat de la secció masculina i aquest any entrena nens de les generacions de 2011 i 2012.

ESMORZARS "DELICIOSOS"

El molletà va anotar les seves primeres cistelles amb la samarreta del CB Grup Barna. Eren temps de "pura diversió" i d'esmorzars "deliciosos" al bar. Després va fitxar pel SESE, on va estar-hi tres temporades en un grup ple d'amics. "Si t'agrada el bàsquet i pots jugar amb la teva gent, encara el gaudeixes més", celebra.

Amb 15 anys es va estrenar com a tècnic als Salesians Don Bosco Navas, on també jugava i estudiava, i on va acabar dirigint preminis, minis, infantils, cadets i júnior masculins. La seva primera experiència entrenant jugadores va ser amb un júnior als Salesians Rocafort, on va penjar les botes amb 25 anys.

"L'excusa per retirar-me va ser que m'havia casat, però re-

L'entrenador molletà Xavi Orois. Foto: Gerard Sánchez

alment ja gaudia molt més entrenant que jugant i, a més, havia patit dues o tres lesions greus, i cada cop que em feia mal perdia dies a la feina...", recorda Orois, que es retrata com un base d'1,75 metres que tenia molta capacitat física i de salt, i que sovint feia esmaixades.

El seu drama van ser els contratemps amb els lligaments de turmell. "Els meus esquinions no eren mai lleus, sempre em deixaven, com a mínim, un parell de mesos aturat", rescata l'entrevistat, que ha continuat jugant en lligues privades per a veterans. La seva última experiència ha estat al gimnàs molletà Ca n'Arimon.

Viu a Mollet des que es va casar amb l'entrenadora Chelo Aznárez i allà ha acabat dirigint tots els equips femenins i masculins en

els seus 15 anys al Club de Bàsquet Sant Gervasi: "Sempre serà el meu club i em sento molt identificat amb els valors que transmet. La prioritat és formar esportistes perquè arribin a un primer equip que, en la mesura del possible, pugui estar format majoritàriament per gent de la casa".

També ha estat un curs ajudant del Primera Catalana femení del Barça CBS, "una temporada molt intensa" en què van assolir un ascens que no va ser efectiu perquè l'equip de Copa no va pujar. Després estaria tres cursos al CB Mollet dirigint el cadet i el júnior masculins.

Se sentia saturat i va decidir fer un parèntesi del bàsquet. Una pausa que al final només va durar dos mesos. Fins que el CBF Cerdanyola el va trucar

per substituir l'entrenadora del júnior Preferent, que no podia continuar. Ha estat una de les seves experiències "més brutals" com a tècnic. S'emociona recordant totes les jugadores plorant d'alegria quan es van classificar per als campionats d'Espanya i sense que ningú comptés amb aquella fita.

"Portaré sempre al cor aquell equip, liderat per una Laura Méndez que feia absolutament de tot i, el més important, que transmetia aquesta energia a les seves companyes. Méndez, Lídia Querol, Ivet Subirats i la resta eren persistents i inesgotables, i gaudien molt. Això es nota sempre", desenvolupa Orois, que acumula tres ors consecutius amb la selecció catalana, un com a seleccionador mini masculí, i dos com a ajudant, amb la mini i l'infantil, també masculines. També és ajudant a la U13 espanyola masculina. La temporada passada va dirigir el júnior femení de la Peña, la seva primera experiència a Badalona.

"Hi ha qui després de la feina o els caps de setmana surt a prendre alguna cosa, i la meua família i jo anem a pavellons. A casa estimen i gaudim el bàsquet les 24 hores", comparteix.

Què és el que més admira dels seus fills, Alba Orois, jugadora de la Peña, i Marc Orois, jugador del Club de Bàsquet Sant Gervasi? "Sempre li dic a la meua dona que som uns afortunats perquè l'Alba i el Marc són persones sense cap mena de maldat, tot cor, i molt i molt pencaires", assegura, orgullós.

Lliga per a la protecció
 d'animals i plantes
 de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

Per a les dones atrapades en el **tràfic de persones**,
la diferència entre la llibertat i l'esclavitud
està en el teu suport.

Ajuda'ns a salvar les seves vides.

DONA ARA

AMB EL TEU SUPORT PODEM
RESCATAR A NOIES ATRAPADES
EN EL TRÀFIC DE PERSONES
I L'EXPLOTACIÓ SEXUAL

#rompeconlatrata

sonrisasdebombay.org

No t'ho perdís

Foto: Carla Mallo/ACN

Festival d'Arquitectures

Ja està en marxa el compte enrere per a la segona edició de *Model. Festival d'Arquitectures*, que se celebrarà del 20 al 30 d'abril en una nova ubicació: el parc de les Glòries de Barcelona. Aquest any, el lema de l'esdeveniment és "empatia radical", un concepte que "va més enllà de la simpatia o la comprensió" i que "impulsa les persones i les comunitats a prendre mesures per abordar les necessitats i les experiències dels altres d'una manera profunda i autèntica". El festival inclourà instal·lacions efímeres, debats, exposicions, rutes, tallers i concerts, entre altres propostes.

Famosos

Judit Martín (l'Hospitalet de Llobregat, 1976) és una experta del teatre d'improvisació i de l'humor. Fa anys que arrenca les rialles de milers de catalans cada dijous al *Polònia* i és una de les col·laboradores estrella de *l'Està passant*. Aquesta Setmana Santa ha estat protagonista més enllà de casa nostra per un gag que ha ofès especialment els andalusos. El passat dia 4, Martín va entrar al plató del programa presentat per Toni Soler vestida de la Verge del Rocío. Duia un nen Jesús que feia servir de ninot de ventríloc, parlava de sexe i tenia un marcat accent andalús. Aquesta imitació ha generat indignació a tot l'Estat i especialment al sud, i tant Martín com Soler i Jair Domínguez han rebut una allau de crítiques. Curiosament, aquesta polèmica arribava pocs dies després que la mateixa actriu imités Clara Ponsatí i rebés una altra pluja d'insults, aquest cop provinents de l'independentisme.

La fitxa

QUI ÉS?

J U D I T M A R T Í N

ÉS FAMOSA PER...

Ser humorista i actriu
És una cara habitual a TV3 i alhora fa teatre d'improvisació

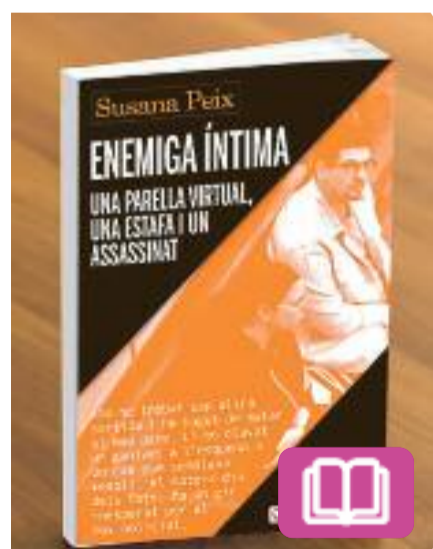
QUÈ HA FET?

Disfressar-se de la Verge del Rocío
La imitació ha estat molt criticada a Andalusia i arreu de l'Estat

A LES XARXES...

Milers d'ofesos
També hi ha veus que la defensen, però semblen una minoria

Llibres

Enemiga íntima
Susana Peix

El 8 de juny de 2019, els bombers van trobar el cos calcinat d'un home a casa seva, a Vilanova i la Geltrú. El seu fill Ismael va confessar davant dels Mossos ser l'autor material de l'assassinat: "No he trobat cap altra sortida i he hagut de matar el meu pare". El mateix dia, el cas va fer un gir inesperat en descobrir-se la possible implicació d'una tercera persona.

Teatre

La Isla del Aire
Alejandro Palomas

A Menorca, una família de cinc dones, guiades per la vella Mencía, la matriarca, s'enquistan en un viatge en barca a la Isla del Aire. La desaparició de l'Helena, la neta gran de la Mencía, és ben present en el pensament de la família i, durant l'excursió, la Mencía obligarà les seves filles i netes a enfrontar-se a la veritat i als secrets. Al Teatre Romea de Barcelona.

Música

La nit està que crema
Buho

Buho no s'atura: el grup té clar que vol continuar animant les festes majors de Catalunya amb els seus ritmes alegres, i per això ha publicat un nou àlbum, el sisè des de la seva creació. Es tracta de *La nit està que crema* (Halley Records), un recull de deu cançons en què la popular banda s'ha atrevit amb sons electrònics, tal com ha explicat el cantant Guillem Solé a l'ACN.

Pelis i sèries

Si todas las puertas se cierran
Antonio Cuadri

Tres dones, separades aparentment tant en el temps com en l'espai, acaben confluint en el seu procés per trobar-se a elles mateixes. Totes tres hauran d'escoltar la veu interior que les exigeix fer front a les seves pors i esdevenir per fi les veritables protagonistes de les seves vides, obrint així nous camins de transformació i d'alliberament.

ESTILS DE VIDA

El futbol provoca trastorns del son

Foto: Freepik

NEUROLOGIA

Sí, el futbol fa perdre la son, però no només als aficionats que han vist perdre el seu equip o als jugadors que han perdut el partit. Un estudi del Clínic-IDIBAPS certifica que els futbolistes tenen un risc més alt de desenvolupar trastorns del son REM a conseqüència dels cops de cap repetits. A cada rematada, més probabilitats de tenir malsons.

Segons Àlex Iranzo, neuròleg de l'Hospital Clínic i cap de grup de l'IDIBAPS, es pot concloure que el trastorn de fase REM s'associa "estadísticament" a haver estat futbolista professional anys abans, ja que hi ha una predisposició respecte a un grup control i la majoria de la població. També s'associen a aquesta professió malalties neurodegeneratives com el Parkinson o la demència amb cossos Lewy.

L'estudi, publicat al *Journal of Neurology*, mostra els casos de sis homes diagnosticats amb el trastorn que havien estat jugadors de futbol professional. Des que van retirar-se fins a l'aparició dels símptomes van passar quaranta anys. Tot i que Iranzo no ho atribueix únicament al futbol i a les rematades de cap, sí que adverteix que és un factor de risc elevat.

Les claus

FUTBOL

Els cops repetits al cap són un dels factors que podrien explicar els casos de trastorn del son en exfutbolistes

MALSONS

Els pacients amb trastorn de son REM solen ser homes d'entre 60 i 70 anys que tenen malsons i es posen agressius

REPÒS

Els esportistes que hagin patit cops al cap haurien de descansar com a mínim sis dies abans de tornar a jugar

PREVENCIÓ

Una iniciativa de la federació anglesa de futbol vol limitar els cops de cap als entrenaments a partir de certa edat

Foto: Freepik

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

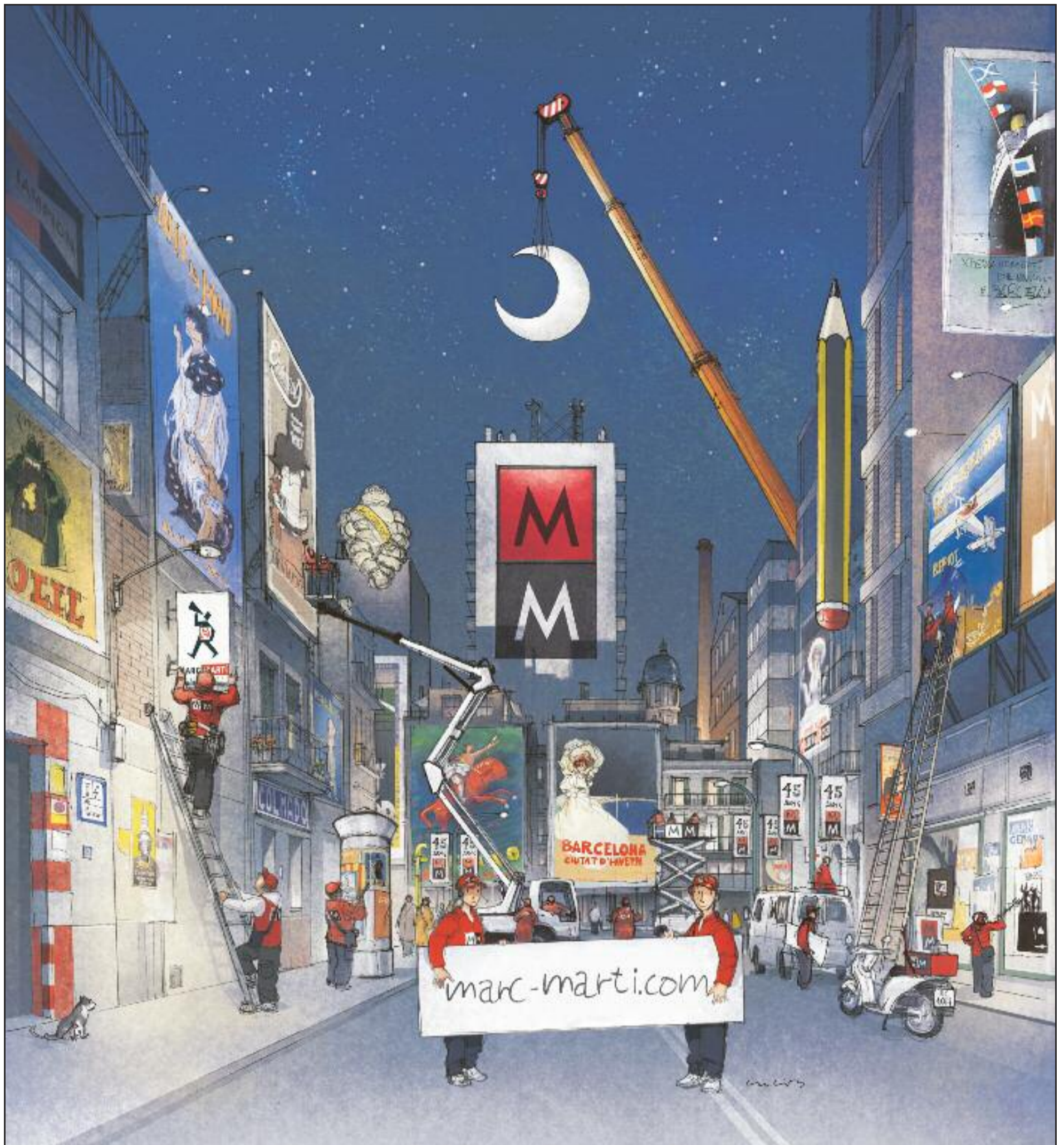

facebook

twitter

instagram

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES